

Se havahtui hiireen, joka kipitti pienillä koivillaan sen mahonginruskean kannen yli. Oli mennyt ainakin kuusi vuotta siitä, kun joku oli raottanut sen pölyistä huppua. Pimeydessä oli helppo vajota horrokseen ja unohtaa ajankulu. Hiiri loikkasi alas pianolta ja katosi pimeyteen. Huone oli jälleen hiljainen. Se oli vanha. Vuosia oli kertynyt ainakin 106. Niin monessa eri kodissa se oli vierailut, mutta aina vain hetken aikaa. Se muisti jokaisen niistä. Oli ollut monenlaisia soittajia; Lapsia, jotka hakkasivat koskettimia kaikilla voimillaan, oli hyvin hiljaa, kuin salaa soittavia ja myös mainioita pianisteja, jotka osasivat kaikki tunnetut kappaleet. Kuitenkaan vielä yksikään soittaja ei ollut todella koskettanut sen sielua. Kaikissa kodeissa oli ollut erilaista. Erilainen energia. Piano imi sen kaiken itseensä. Se oli täynnä iloa, surua, vihaa, kaikkea yhtä aikaa ja se värisi hiljaa sisuksissaan kuin elävä olento. Pisimmillään se oli ollut erään vanhan naisen luona. Siellä se oli luullut saavansa olla lopun ikäänsä ja vanhentua arvokkaasti. Mutta vanha nainen oli kuollut ja talo myyty. Pianoa ei oltu enää tarvittu ja niinpä se oli jälleen kuljetettu muualle. Niin monet tavarat olivat sen pintaa kuluttaneet. Oli ollut lamppuja, ainakin kymmenen erilaista, tauluja, kelloja, leluja ja tuoppeja. Eräässä talossa usein viinipullokin. Se ei ollut haitannut. Mitä enemmän pulloja oli, sitä enemmän oli soittajia. Ja siitä piano piti. Nurkasta alkoi kuulua rapinaa. Tällä kertaa suuri rotta vilisti pianon jalkojen yli, pysähtyi haistelemaan niitä hetkeksi ja poistui sitten. Piano alkoi jälleen vaipua horrokseen. Menisikö taas kymmenen vuotta, että se havahtuisi ja olisi yhä täällä pimeässä kolkassa, ties missä? Unohdettuna homeisen varaston nurkassa. * Piano heräsi horroksestaan yhtäkkiä ja hyvin epämiellyttävällä tavalla. Se liikkui. Tärinä vavisutti sen koneistoa ja piano oli pian hyvin tietoinen siitä, ettei se enää ollut pimeässä varastossa. Pieni toivonkipinä heräsi. Vihdoinkin uusi koti! Matka kesti kauan. Piano tunsu koneistonsa pienten herkkien osien tärähtelevän ja toivo vaihtui pelkoon. Olisiko kaatopaikka sittenkin sen viimeinen leposija? Sitten vauhti hiljeni ja lopulta pysähtyi. * Nuori poika käveli metsäpolkua keppi kädessään. Loppukesän lämmin tuuli kahisutti koivujen lehtiä. Pojan askel oli kevyt. Hän vihelteli ja huitoi siellä täällä kasvavia saniaismättäitä huolettomana. Aurinko oli laskemassa ja poika varjosti kädellään silmiään. Jokin kiiltävä kiinnitti yhtäkkiä hänen huomionsa etäämmällä. Edessä olevalla metsäaukealla oli piano. Poika saavutti pianon muutamalla askeleella. Piano oli hieno, tumman mahongin värinen ja vaikutti vanhalta. Sen edessä nökötti puinen pyöreä penkki. Poika vilkaisi ympärilleen ja huomattuaan olevansa yksin, istui penkille ja kohotti koskettimien kantta. Se avautui äänettömästi ja paljasti kauniit, virheettömän sileät koskettimet. Poika painoi kosketinta. Piano heräsi eloon. Sen yksinäinen sielu oli odottanut tätä hetkeä kauan. Koskaan sen sointi ei ollut näin kauniina värähdellyt. Linnut lakkasivat laulamasta. Tuntui kuin jokainen kasvi ja jokainen eläväinen olento olisi hiljentynyt sitä kuulemaan. Lopetettuaan soiton, poika sulki varovasti koskettimien kannen ja poistui pianon luota. Hän loi vielä silmäyksen pianoon palatessaan polulle. Poika palasi seuraavana päivänä. Ja sitä seuraavana. Melkein joka päivä piano sai nauttia uskomattoman kauniista luonnosta, sekä tuon herttaisen ja yksinäisen pojan soittamisesta. Aluksi poika oli vain näpytellet koskettimia sieltä täältä. Pikkuhiljaa satunnaiset kokeilut olivat vaihtuneet päämäärätietoisempaan harjoitteluun. Piano ei ollut koskaan ollut näin iloinen. Se tunsu tulleensa kotiin. Kesä kääntyi syksyyn ja ensimmäiset sateet saapuivat. Piano oli tuntenut sen sisuksissaan jo useamman viikon. Puuaines reagoi kosteuteen. Sen sisuksiin päässyt yökaste teki tehtäviään. Piano ei silti ollut huolissaan omasta puolestaan. Se tiesi nyt kohtalonsa. Silti se oli tyytyväinen saadessaan viettää viimeisiä hetkiään luonnossa, siellä mistä sen mahonkiset kuorekin olivat kotoisin. Sitä harmitti pojan puolesta. Poika ei ollut vierailut sen luona hetkeen. Pian sataisi ensilumi. Piano peittyisi lopulta lumivaippaan, joka väistyisi sen päältä vasta kevään tullen. * Poika juoksi polkua pitkin hengästyneenä. Pitkään jatkunut flunssa oli estänyt poikaa

lähtemästä kotoaan metsään. Saavuttuaan pianon luokse, poika huomasi heti muutoksen. Pianon kiiltävä pinta oli monin paikoin muuttunut lohkeilevaksi. Päälykansi oli vääntyillyt irvokkaan näköiseksi. Koskettimien kansi avautui vaivalloisesti naristen. Poika istuutui penkille, joka nyt vaikutti hauraammalta. Penkin reunasta lohkesi pala. Se putosi puolukkamättäälle. Piano tunsi, kuinka poika yritti soittaa sen kosteuden jähmettämiä koskettimia. Ensiksi varovaisesti, sitten lujempaa, kuin epätoivoisesti. Piano yritti välittää pojalle lohduttavia ajatuksia. Siitä, miten kaunis kesä oli ollut, sekä siitä, että tämä oli ollut väistämätöntä. Myös siitä, kuinka monta eri lintua sen kannella oli hyppinyt. Kuinka monta kaunista auringonlaskua se oli saanut kokea. Kuinka onnekas se oli ollut saadessaan niin puhdassieluisen olla sen viimeinen soittaja. Mutta poika ei ymmärtänyt. Piano tunsi, kuinka pojan energia muuttui hätäannuksesta vihaan ja lopulta suruun. Ja sitten etääntyi. Piano oli jälleen yksin. Seitsemän vuotta myöhemmin: Oli kevät. Nuori mies asteli varovasti läpi risujen ja oksien. Umpeen kasvanut koivikko oli vaikeakulkuista, mutta paikoitellen jäänyt lumi kesti miehen painon helposti. Paikka oli muuttunut. Polku oli juuri ja juuri havaittavissa. Hetken pyörittyään ympyrää muuttuneessa metsässä, nuori mies löysi etsimänsä. Pianon sielu oli lähes sammunut. Tai oli väärin sanoa sen olevan sammunut, sillä se oli vaipunut niin syvälle masentavaan horrokseen, että siltä kesti useita minuutteja havahtua tähän maailmaan. Se oli jo antautunut maan syleilyyn, hyväksynyt lahoamisen aiheuttaman kadotuksen. Piano kuitenkin tunsi taas tutun energian lähellään. Poika. Nuori mies astui lahonneen pianon jäännösten vierelle. Pianon muoto oli vielä erotettavissa, vaikka soitin oli vajonnut osittain maahan. Sen juuresta kasvoi pieniä mäntyjä. Päällä kasvoi kauniin vihreää sammalta. Hän kosketti varovaisesti rapistunutta soittimen pintaa. Erotti vielä selvästi metsän valtaamat valkoiset koskettimet. Hetken kuluttua nuori mies kasasi risuja ja suuria oksia pianon jäännösten juurelle. Hän asetteli tuohet ja sytytti tulitikun. Komeana loimusi vanhan pianon hiiltyvä runko. Savu muodosti kiehkuroita, jotka tarkkasilmäinen olisi selvästi erottanut nuoteiksi. Savun hälvettyä nuori mies asteli takaisin tulosuuntaansa. Kotona odotti piano. Ja hänellä oli uusi sävel mielessään.